

ervandoor

en dan dobber je
er languit op
duikt
naar je toe
zo'n luchtbed
het blauw
trekt uit
rechttop in de kruin
staat al gauw met losse handen
maar jij bent niet bang
kom naar beneden, nu!
te smeken
inwendig te schreeuwen van nekken, van schedels die breken
om continu
en ik hel achterover- achterhoofd tussen schouderbladen gedrukt-
geen stap missen
nu mag je, mag ik
alleen in een wereld op zijn kop zou je nog zachtjes landen
vergeefs
is volstrekt
van mijn handen
het vangnet
ver boven jou drijven rijen witte luchtbedden door een hevig hemelblauw
stijgt
steeds hoger
waarop jij
in een wenteltrap van takken
kijk omhoog
van een kale eik
op een wortel
ik wankel

loslaten